

Porušování povinnosti při správě cizího majetku

Naplnění ustanovení odst. 2 u trestných činů porušování povinnosti při správě cizího majetku ve smyslu § 255 tr. zák. a § 255a tr.zák. vyžaduje nedodržení zvláště uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného, tedy nároky na naplnění znaku této specifické povinnosti jsou zde nejvyšší a kladou důraz na přesněji definované určení způsobu chování pachatele při nakládání s cizím majetkem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 1480/2008, ze dne 17.12.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání podaném obviněným Mgr. M. B. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2008, sp. zn. 4 To 125/2008, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 20 T 101/2006, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se zrušuje usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2008, sp. zn. 4 To 125/2008. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Ostravě přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 25. 2. 2008, sp. zn. 20 T 101/2006, byl obviněný Mgr. M. B. uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., za který byl podle § 255a odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

Proti rozsudku okresního soudu podal obviněný odvolání, které Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 30. 5. 2008, sp. zn. 4 To 125/2008, zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Citované usnesení Krajského soudu v Ostravě napadl obviněný Mgr. M. B. dovoláním podaným prostřednictvím obhájkyne ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. Tento svůj mimořádný opravný prostředek opřel o důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Dovolatel připomněl první rozhodnutí ve věci, jímž okresní soud zastavil trestní stíhání podle § 223 odst. 1 tr. ř. z důvodu § 11 odst. 1 písm. b) tr. ř., tedy z důvodu jeho promlčení. V odůvodnění tohoto usnesení soud konstatoval, že obviněný neměl zvláště uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák. Svůj právní závěr na uvedený znak přísnější právní kvalifikace však soud prvního stupně změnil poté, co krajský soud v odvolacím řízení jeho rozsudek zrušil s vyjádřením opačného právního názoru, tj. že obviněnému náležela zvláště uložená povinnost hájit zájmy poškozeného, kterým byl okresní soud vázán.

Pokud se týká konkrétních právně významných námitek, dovolatel vyslovil důrazně svůj nesouhlas s

naplněním zákonné podmínky kvalifikované trestní sazby ustanovení § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák., tedy že by v postavení ředitele školy měl zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, neboť podle jeho přesvědčení nelze takovou povinnost vyvodit z pouhé existence povinnosti opatrovat a spravovat cizí majetek. Svou argumentaci podpořil odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1454/2003, uveřejněné pod č. 688 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck, svazek 5/2004. Dále zopakoval svou obhajobu, že účetní doklady, jež mu předkládala hospodářka školy H. B., řádně kontroloval, a nemohl již ovlivnit její následné pozměňování jím zkontrolovaných dokumentů. Z uvedených důvodů obviněný Mgr. M. B. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně využila svého práva podle § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřit se písemně k dovolání, což učinila prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Ta konstatovala, že povinnosti uložené obviněnému jako řediteli školy vyplývající z § 3 zákona č. [564/1990](#) Sb., o státní správě a samosprávě ve školství, ve znění účinném do 31. 12. 2002 [tento zákon byl nahrazen zákonem č. [561/2004](#) Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), který s výjimkou některých ustanovení nabyl účinnosti dne 1. 1. 2005, dále jen „zákon č. [564/1990](#) Sb.“], a § 74 písm. q) zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2002 [tento zákon byl s účinností od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. [262/2006](#) Sb., zákoník práce, dále jen „zákon č. [65/1965](#) Sb.“], lze v souladu s judikátem č. [25/2008](#) Sb. rozh. tr., považovat za důležitou povinnost ve smyslu § 255 tr. zák. či § 255a tr. zák. S ohledem na obsah zřizovací listiny školy, kde působil obviněný ve funkci ředitele, pak dovodila existenci zvlášť uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného a ztotožnila se tudíž s právním posouzením věci soudy nižších stupňů. Závěrem státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání dovolání obviněného Mgr. M. B. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.

Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., protože bylo rozhodnuto ve druhém stupni, dovolání napadá pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé a směřuje proti usnesení, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. Dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě u příslušného soudu (§ 265e odst. 1 tr. ř.) a obsahuje náležitosti ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Z dikce ustanovení je zřejmé, že právním posouzením skutku se rozumí jeho hmotně právní posouzení. Jeho podstatou je podřazení skutkových zjištění soudu pod ustanovení hmotného práva, typicky pod ustanovení trestního zákona. Předmětem právního posouzení je skutek, tak jak byl zjištěn soudem. V dovolání lze namítat, že skutkový stav, který zjistil soud, nenaplnuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, ale nelze namítat nic proti samotným skutkovým zjištěním soudu, proti tomu, jak soud hodnotil důkazy a jaké skutkové závěry z nich vyvodil, jak postupoval při dokazování apod.

Skutek kvalifikovaný soudem prvního stupně jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. spočíval v podstatě v tom, že obviněný Mgr. M. B. v období od 1. 5. 2000 do 30. 9. 2002 jako ředitel Základní školy v Novém Jičíně, odpovědný za řádné a efektivní hospodaření s majetkem školy porušil povinnosti na úseku hospodaření školy jako příspěvkové organizace zřízené městem Nový Jičín a v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 zákona č. [564/1990](#) Sb., § 74 písm. q) zákona č. [65/1965](#) a §§ 6, 26, 27 zákona č. [320/2001](#) Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [320/2001](#) Sb.“), nepřijal včasná a účinná organizační a kontrolní opatření, jimiž by bylo dosaženo průkazného způsobu vedení účetnictví, a sám prováděl nedostatečné kontroly nakládání se svěřenými finančními prostředky, a to zejména ve vztahu k hospodářce školy H. B., čímž této vytvořil podmínky, aby se nezákonně a nekontrolovaně obohacovala ze svěřených finančních prostředků, a Městu Nový Jičín a základní škole tak byla způsobena škoda v celkové výši 1.437.859,- Kč.

Trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo z vědomé nedbalosti [§ 5 písm. a) tr. zák.] jinému způsobí značnou škodu tím, že poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou důležitou povinnost při opatrování nebo správě cizího majetku. Podle přísnějšího ustanovení odstavce 2 písm. a) bude potrestán pachatel, který spáchá čin uvedený v odstavci 1 jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného. Podmínkou trestní odpovědnosti obviněného tedy je mj. způsobení značné škody, jež je určena spodní hranicí 500.000,- Kč (srovnej § 89 odst. 11 tr. zák.) způsobené na cizím opatrovaném nebo spravovaném majetku, aniž by bylo nutné obohacení se na straně pachatele či jiné osoby. Co se týče vnitřního vztahu pachatele, ve vztahu k jeho jednání se vyžaduje úmysl, ve vztahu ke škodlivému následku postačuje vědomá nedbalost, tedy že si byl vědom možnosti způsobení škody, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že k tomuto následku nedojde (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, str. 1541 - 1542).

Předmětem námitek nesprávného právního posouzení skutku se v dané trestní věci stalo naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák., který musí být dán na straně pachatele trestného činu a jenž spočívá ve zvlášť uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného. Nejvyšší soud z podnětu této relevantní námítky přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. napadené usnesení i řízení jemu předcházející a zjistil, že je důvodná, neboť obviněný v postavení ředitele základní školy zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného neměl. Proto na jejím podkladě zrušil napadené usnesení krajského soudu.

Ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu klade zvýšený důraz na předpoklady, jež zakládají naplnění znaku „zvlášť uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného“. Aby se jednalo o takovou povinnost, musí jednak být hlavní úlohou pachatele, vyplývající z jeho pracovního, funkčního nebo služebního zařazení, péče o zabezpečování zájmů poškozeného a dále tato zvláštní povinnost musí být uložena pachateli osobně (srov. č. [28/1992](#) Sb. rozh. tr.). Ve smyslu citovaného judikátu se otázkou, kdy je a kdy není dán dotčený zákonný znak, zabýval také Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 25. 2. 2004, sp. zn. 5 Tdo 1454/2003, uveřejněném pod č. 688 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, svazek 5/2004, na něž odkázal i sám dovolatel. Nejvyšší soud zde opět vyložil znak zvlášť uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného velice úzce. Explicitně uvedl, že ji nezakládá ani dohoda o hmotné odpovědnosti a ani postavení vedoucího zaměstnance. Její existence může vycházet buď z právní úpravy anebo ze smlouvy, avšak nelze ji automaticky vyvozovat z prostého faktu, že určitá osoba má smluvně nebo zákonem stanovenou povinnost opatrovat nebo spravovat majetek poškozeného.

V rámci posuzování existence tohoto znaku v jednotlivých případech tak bude třeba, aby byl vyjádřen ve specifickém zákonném či smluvním ustanovení, jež by podrobně konkretizovalo jak způsob, jakým by měly být hájeny zájmy poškozeného, tak i povahu těchto zájmů. Současně je nutné, aby v naznačeném smyslu zcela jasně a úzce vymezená (slovy zákona „zvlášť uložená“) povinnost byla výslovně vázána na určitou osobu, která musí vykonávat stanovenou činnost ve prospěch konkrétního subjektu a hájit jeho zájmy ve snaze docílit maximální ochranu tomuto majetku, aby nedocházelo k jeho bezdůvodnému snižování, v některých případech může spočívat i ve snaze o jeho zvětšení. Nepochybně má tak např. skladník zvláštní povinnost opatrovat uskladněné zboží a manipulovat s ním výlučně v souladu s příslušnými dodacími, přejímacími či vydávacími listinami a

způsob, jakým má nakládat s jemu svěřeným majetkem je pak stanoven většinou pracovní smlouvou ve spojení s interními předpisy podniku, organizace nebo obchodní společnosti. Obdobně bude možné tuto specifickou povinnost shledat např. u správce nemovitosti, obchodníka na kapitálovém trhu, správce účtu aj. V žádném případě však zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného nebude možné dovodit u vedoucího pracovníka, jednatele obchodní společnosti, předsedy představenstva akciové společnosti, případně jiných osob pouze na základě jejich postavení ve vedoucí funkci či v čele podniku a jemu podobného subjektu. Jak však zjistil Nejvyšší soud, takto pojaté interpretaci „zvlášť uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného“ skutková zjištění provedená soudy nižších stupňů v předmětné trestní věci neodpovídají.

Podle skutkové věty odsuzujícího výroku rozsudku okresního soudu, s níž se ztotožnil i odvolací soud, zvláštní povinnost ředitele školy, obviněného Mgr. M. B., hájit zájmy poškozeného vyplývala ze zákonných ustanovení, a to zákona č. [564/1990](#) Sb. (§ 3 odst. 1), zákona č. [65/1965](#) Sb. (§ 74) a zákona č. [320/2001](#) Sb. (§§ 6, 26 a 27). Ani jedna z citovaných právních norem však neukládá výlučně řediteli školy zvláštní povinnosti ve smyslu § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák. K ustanovením zákona č. [320/2001](#) Sb. nebylo možné vůbec přihlížet vzhledem k počátku jeho účinnosti až k 1. 1. 2002, přičemž dovolatel je stíhán pro skutek spáchaný v období od 1. 5. 2000 do 30. 9. 2002. Možnost uvažovat o přítomnosti zvláštní povinnosti v závislosti s pouhou pozicí vedoucího zaměstnance (tj. aniž by existovala další smluvní klauzule nebo právní úprava) výslovně vyloučil Nejvyšší soud již v rozhodnutí č. [28/1992](#) Sb. rozh. tr., byť ve vztahu k naplnění přísnější skutkové podstaty trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 3 tr. zák. Tento kvalifikační znak je definován totožně i v ustanovení § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák., proto lze učiněný výklad použít i v dané trestní věci. Zákon č. [564/1990](#) Sb. v § 3 odst. 1 obsahoval výčet různých povinností ředitele, mj. stanovil, že odpovídá za efektivní využívání svěřených hospodářských prostředků. Na takto obecně formulované odpovědnosti uvedené navíc mezi mnoha dalšími nelze podle dovolacího soudu založit závěr o naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. Aby tomu bylo jinak, musela by jeho povinnost efektivně využívat svěřené hospodářské prostředky být uložena zvlášť, odděleně od řady dalších v tomtéž ustanovení vyjmenovaných povinností, a musela by být také více konkretizována.

Ze zákona tak dovolatel zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného neměl a dostupný důkazní materiál svědčí o tom, že mu zvláštní povinnost nevyplývala ani z jiného dokumentu. Hospodaření s majetkem školy totiž bylo s daleko větší mírou odpovědnosti svěřeno H. B. Shodně se vyjádřil i znalec Ing. V. P., který ve znaleckém posudku (č. l. 565 a násl.) v odpovědi na otázku č. 2 zadání uvedl, že „účetnictví školy vedla hospodářka H. B. (hlavní garant za odbornou stránku věci, tj. úplnost, průkaznost a správnost vedené agendy) včetně evidence a inventarizace majetku a cenin, neboť tato přímo souvisí s vykázáním stavu majetku“. Skutečnost, že znalec současně jako odpovědnou osobu za vedení účetnictví stále považoval ředitele školy obviněného Mgr. M. B., může být významná pouze v rámci posuzování naplnění formálního znaku základní skutkové podstaty podle § 255a odst. 1 tr. zák. – porušení důležité povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku.

Pro úplnost Nejvyšší soud konstatuje, že právnímu názoru z citovaných rozhodnutí nijak neodporuje stanovisko tohoto soudu, jež zaujal v judikátu č. [25/2008](#) Sb. rozh. tr. Dovolací soud se v tomto případě zabýval výkladem znaku „povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek“ ve smyslu základní skutkové podstaty trestného činu podle § 255 odst. 1 tr. zák. Jeho závěry by se tudíž daly aplikovat na posuzovanou věc pouze při výroku o vině podle odst. 1 § 255a tr. zák., a i to jen omezeně, protože nedbalostní forma trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku vyžaduje porušení „důležité povinnosti při opatrování nebo správě cizího majetku“.

Již při porovnání znaků trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku v jeho úmyslné (§ 255 tr. zák.), a nedbalostní formě (§ 255a tr. zák.), je zjevné, jak zákonodárce odstupňoval povahu povinnosti, kterou pachatel v rámci správy nebo opatrování cizího majetku nesplnil. Zatímco

ustanovení § 255 odst. 1 tr. zák. v základní skutkové podstatě postihuje porušení jakékoli povinnosti opatrovat či spravovat cizí majetek, trestní odpovědnost podle § 255a odst. 1 tr. zák. nastává jen v případech, je-li pachatel nositelem určité významnější (slovy zákona „důležitější“) povinnosti tohoto druhu. Povahu důležité povinnosti ve smyslu § 255a odst. 1 tr. zák. vyložil Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1510/2006, uveřejněném pod č. 1006 v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, svazek 37/2007. Uvedl, že jde o takovou povinnost, jejíž porušení je s ohledem na charakter a význam povinnosti zpravidla spojeno s nebezpečím vzniku citelných škod na cizím opatrovaném nebo spravovaném majetku. Přísněji trestné ustanovení pod písmenem a) odstavce 2 u obou forem dotčeného trestného činu vyžaduje nedodržení zvláště uložené povinnosti hájit zájmy poškozeného, tedy nároky na naplnění znaku této specifické povinnosti jsou zde nejvyšší a kladou důraz na přesněji definované určení způsobu chování pachatele při nakládání s cizím majetkem.

Jelikož je zjevně vyloučeno nahlížet na výše citované zákonné povinnosti obviněného působícího ve funkci ředitele školy jako na zvláštní povinnosti ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty, bude třeba v novém řízení před krajským soudem, jemuž Nejvyšší soud věc vrací, přezkoumat, zda dovolatelova pochybení odpovídají zákonnému znaku porušení důležité povinnosti ve smyslu základní skutkové podstaty podle § 255a odst. 1 tr. zák. Dosud provedené dokazování podle názoru Nejvyššího soudu umožňuje shledat na straně obviněného taková pochybení, která mohou zakládat jeho trestní odpovědnost za způsobenou škodu nedbalým výkonem zákonem uložených povinností. Obviněný totiž evidentně neprováděl inventury majetku řádně v souladu se zákonem č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších zákonů (srovnej znalecký posudek Ing. V. P., č. l. 574), ve více případech připojil svůj podpis k příkazu převodu peněz na účet hospodářky školy H. B., aniž si zkontroloval číslo účtu příjemce, nedodržel řádný postup stanovený vnitřní směrnici (srovnej text Směrnice o zpracování, oběhu a schvalování účetních dokladů, č. l. 392 spisu), pokud k některým bankovním dispozicím zmocnil hospodářku H. B., nebo dokonce povolil nahrazovat jeho podpis na účetních dokladech pouhým podpisovým razítkem, ačkoli byl povinen parafovat listiny osobně (srovnej výpověď znalce Ing. V. P. u hlavního líčení, č. l. 605).

Lze shrnout, že byť v základní škole kontrolní systém hospodaření existoval, nebyl dostatečně realizován, jak potvrdil i znalec Ing. V. P. („kontrolní mechanismus byl nastaven správně, ale selhal“ - č. l. 606). Těžko lze přičítat obviněnému k tíži, že neprováděl jednotlivé přejímky dodávaného vybavení pro školu, nebo nesledoval pečlivěji tok finančních prostředků jednak škole poskytovaných jednak jí vydávaných. Soudy obou stupňů ale zejména nepřihledly v podstatě vůbec k zásadnímu zjištění ve vztahu k činnosti obviněného jako ředitele školy, a to byla úmyslná trestná činnost jemu podřízené zaměstnankyně H. B. Tato svědkyně - hospodářka školy byla v době rozhodování soudů pravomocně odsouzená za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 písm. c) tr. zák. Tento trestný čin spáchala v rámci výkonu svého zaměstnání v základní škole a to v podstatě tím, že padělala či fingovala účetní doklady, jejichž manipulací se obohatila o částku převyšující milion korun. Dovolatele tak lze ztěžít vinit z toho, že mohl včas odhalit úmyslnou a promyšlenou trestnou činnost hospodářky základní školy, která navíc jako dlouholetá pracovnice v této funkci požívala v předmětné době vážnosti a důvěry svých spolupracovníků včetně obviněného. Bez významu není ani to, že nesrovnalosti v hospodaření školy neodhalily ani provedené audity společnosti A., s. r. o. (viz č. l. 125), jež na škole proběhly, což objektivně mohlo obviněného utvrdit v přesvědčení, že další a hlubší kontrolní mechanismy nejsou třeba. Konečně k žádným organizačním změnám se neuchýlila ani nástupkyně obviněného ve funkci ředitele RNDr. S. H., jež potvrdila, že nové interní směrnice byly přijaty až v roce 2003 z popudu zřizovatele školy Města Nový Jičín (srov. č. l. 603 p. v.).

Nejvyšší soud tedy shledal ve věci nesprávné hmotně právní posouzení skutku ve smyslu důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. a z podnětu dovolání obviněného Mgr. M. B. podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2008, sp. zn. 4 To

125/2008, včetně obsahově navazujících rozhodnutí. Zásadní vadou, již se odvolací soud dopustil, bylo nesprávné právní posouzení jednoho ze znaků kvalifikované skutkové podstaty podle § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák. Přestože totožnou vadou byl stížen již rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 25. 2. 2008, sp. zn. 20 T 101/2006, zrušil dovolací soud pouze rozhodnutí soudu druhého stupně a to s ohledem na řízení, jež napadenému usnesení předcházelo. V rámci vůbec prvního rozhodnutí ve věci soud prvního stupně neshledal předpoklady pro použití kvalifikované trestní sazby podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) tr. zák., po změně právního posouzení skutku podle základní skutkové podstaty tohoto trestného činu se správně zabýval otázkou promlčení, kterou vyřešil kladně a trestní stíhání obviněného zastavil. Toto usnesení o zastavení trestního stíhání zvrátil krajský soud, který okresnímu soudu uložil věc znovu projednat a rozhodnout, s tím, že soud prvního stupně byl nadále vázán právním názorem nadřízeného soudu na posouzení znaku zvláště uložené povinnosti ve smyslu § 255a odst. 2 písm. a) tr. zák. Původ závadného právního hodnocení se tedy váže zejména k rozhodování krajského soudu.

V novém řízení před soudem druhého stupně bude nutné znovu posoudit naplnění znaků základní skutkové podstaty trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1 tr. zák. obviněným, a to především znaku porušení důležité povinnosti. Shledá-li odvolací soud objektivní a subjektivní stránku trestného činu podle § 255a odst. 1 tr. zák. naplněnou, bude dále třeba vypořádat se s otázkou promlčení trestního stíhání včetně podmínek jeho přerušování podle § 67 odst. 3 tr. zák. Pokud totiž nebude zjištěna přítomnost některého z důvodů přerušování běhu promlčecí lhůty, bude namísto trestní stíhání zastavit, protože tříletá promlčecí doba stanovená u nedbalostního trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku v jeho základní skutkové podstatě (§ 255a odst. 1 tr. zák.) podle § 67 písm. d) tr. zák. činí tři roky, jež uplynuly ke dni 30. 9. 2005, zatímco usnesení o zahájení trestního stíhání obviněný převzal až 10. 4. 2006 (viz doručka na č. l. 432).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)